

JAUME BARTUMEU CASSANY
EXCAP DE GOVERN

La mentida de la política

L'economia andorrana: circumstància i esdevenir

La filòsofa Hannah Arendt va escriure: “Les mentides són moralment inacceptables, però políticament justificables”. La por és la raó que més mobilitza la mentida. Quan un estat, o una força política, se sent atacada, la mentida sol ser la reacció de defensa.

Els immobilitistes del nostre país, que volen mantenir les coses tal com estan, han endegat una campanya contra l'acord d'associació d'Andorra amb la Unió Europea. Una campanya farcida de mitges veritats i força mentides. I, en tot cas, un gran desconeixement del context històric de la negociació i del contingut concret de l'acord establert.

La raó d'aquestes mentides és la por al canvi, a la modernització de les relacions econòmiques d'Andorra amb el nostre entorn europeu.

Les mentides creen un entorn en què la veritat factual és una opinió més i no necessàriament la més rellevant. Difuminar la separació entre opinió i veritat és la manera de portar-ho tot al camp de la política, on la veritat i la mentida s'aproximen i es confonen.

El polític mentider té un motiu per actuar més clar i definit que el defensor de la veritat. Aquest ha d'explicar les raons del que fa. El polític mentider, si aconsegueix èxit amb la seva mentida, ja està justificat.

Comença la discussió del pressupost pel 2025 en un Consell General on uns i altres semblen instal·lats en una mena de gratuït-total amb la

voluntat de nodrir sense gaire dificultat la despesa pública. La necessitat del control de la despesa es manté de moment postergada sota la idea que la inflació permet fer caixa, i que l'entorn justifica el dèficit públic.

Tanmateix amb el model low cost, corresponen a la baixa productivitat generada pel tipus del turisme que ens visita, en algun moment no es podrà mantenir nivells de benestar real ni excedents de la mena dels actuals.

No es poden mantenir presencions públiques a uns nivells mínims quan la recaptació general de l'economia –no la presció fiscal dels que ja paguen–

L'estratègia del soroll dels contraris a l'acord mina la paciència dels ciutadans

està per sota d'aquests mínims.

Per confrontar aquest futur, quan vinguin mal dades, no compta, però la democràcia andorrana amb polítics, partits i institucions que treballin pel consens. Tots són molt patriotes, però els interessos dels partits van per sobre de la pàtria; i les menjadores dels acòlits fins i tot van per sobre de les ideologies.

I no és clar que, amb un dal·tabaix –no de la deriva marginal del model, sinó de nous canvis fonamentals de l'entorn– Andorra tingui els po-

lítics necessaris per entendre la realitat d'una nova situació, més hostil que l'actual.

En la presentació del seu infern Dante Alighieri fa una descripció del final dels hipòcrites. Una massa d'ànimes camina postrada per la greu condemna que el poeta ha imaginat: queden per a l'eternitat embolcallats en capes d'aspecte daurat en l'exterior, però confegides des de l'interior amb un plom molt feixuc que converteix en un calvari el seu caminar.

En aquest inici de precampanya de la consulta popular sobre l'acord d'associació amb la Unió Europea estan quedant en evidència algunes de les hipocresies en el mercat de la política.

L'estratègia del soroll que ha promogut la “coalició dels contraris” està fent acabar la paciència de bona part de la ciutadania.

Hem de demanar als que defensen legítimament el “no” a l'acord d'associació que, si no són totalment veraços en les seves exposicions, que almenys siguin coherents.

Necessitem més cohesió nacional i no més discòrdia. I és aquesta la crítica que podem fer a aquells que practiquen molt descaradament la conquesta del poder sense matisos aprofitant-se del debat sobre l'associació amb la Unió Europea.

Si el poble andorrà vol que governin alguns dia ja ho faran, perquè guanyaran les eleccions, però han de deixar a casa la rancúnia.